

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **České aerolinie a.s.**, se sídlem Praha 6, Letiště Ruzyně, IČ: 45795908, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2011, č.j. MV-131695-3/OAM-2011,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 12. 2011, č.j. MV-131695-3/OAM-2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha-Ruzyně (dále jen „ICP letiště Praha-Ruzyně“) ze dne 13. 10. 2011, č.j. CPR-7239-7/ČJ-2011-004112-SD, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč ze správní delikt podle § 157 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v žalobě uvedl, že tohoto správního deliktu se měl dopustit tím, že dne 11. 7. 2011 dopravil linkou OK 887 paní S. S., nar. X. bez platného víza pro vstup na území, ačkoliv zákon vízum vyžaduje. Paní S. S. se při hraniční kontrole na odbavovací přepážce orgánům

cizinecké policie prokázala cestovním pasem R., ve kterém měla vyznačené schengenské vízum číslo X., platné pro státy Schengenu od 29. 1. 2011 do 28. 7. 2011, typ C, počet vstupů MULT, délka pobytu 90 dní. Jelikož však paní S. S. vyčerpala povolenou délku pobytu uvedenou ve vízu, toto vízum jí neopravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky.

Žalobce v žalobě namítl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že podle ust. § 157 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se dopravce dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 104 odst. 1 téhož zákona dopravil na území cizince bez platného víza. Žalobce namítl, že výkladem tohoto ustanovení lze dovodit, že se musí v daném případě jednat o cizince, který nemá cestovní doklad nebo vízum. Žalobce namítl, že v cestovním pase paní S. S. bylo vlepeno vízum pro schengenské státy, typu C, počet vstupů MULT, platné od 29. 1. 2011 do 28. 7. 2011, přičemž jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný toto vízum považovaly za neplatné z důvodu, že cizinka vyčerpala povolenou délku pobytu v něm uvedenou při své předchozí návštěvě. Nezákonnost tedy žalobce spatřoval v tom, že ustanovení § 157 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dopadá na případy, kdy je dopraven cestující bez platného víza. V daném případě však cestující platné vízum měla, ovšem nemohlo již být použito z důvodu vyčerpání povolené délky pobytu. V daném případě se jednalo o vízum typu MULT a počet vstupů tedy omezen nebyl a z toho důvodu se nedá podle názoru žalobce jednoduše dovodit, zda již cestující překročila dobu pobytu či nikoliv. V pasu je totiž vyznačen pouze vstup cestující, nikoliv však údaj o tom, na základě jakého povolení v schengenském prostoru pobývá.

Žalobce odkázal na čl. 10 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jen „Schengenský hraniční kodex“). Podle tohoto článku se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Podle písm. c) tohoto odstavce se vstupním nebo výstupním razítkem opatřují doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého se nevztahuje vízová povinnost. Žalobce dospěl k závěru, že vízová povinnost se nevztahuje na státního příslušníka třetí země, pokud je např. držitelem povolení k pobytu v jiném státě EU, razítka v dokladu, ve kterém je vlepeno vízum, se tak nemusí v tomto případě přímo vztahovat k vlepenému vízu. Vízum nebylo při výstupu ze schengenského prostoru přes hraniční přechod v Praze dne 19. 5. 2011 zrušeno (pozn. soudu: žalobce nesprávně označil hraniční přechod, přes který cizinka opouštěla území schengenského prostoru. Podle otisku výstupního razítka se jednalo o hraniční přechod Roissy - CDG ve Francii). Z toho lze podle žalobce usuzovat na to, že cizinka pobývala na území na základě jiného povolení a tedy nevyčerpala povolenou délku pobytu uvedenou ve vízu. Žalobce dále tvrdil, že při ohledání pasu paní S. S. se mohl pouze domnívat, že nejsou splněny podmínky délky pobytu. Žalobce uvedl, že pokud správní orgán zahájil správní řízení s dopravcem, měl by také správní orgán řádně prokázat, na jaké doklady cizinka pobývala na území při dřívějších návštěvách. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že je letecká společnost zodpovědná za ověřování předešlých pobytů na území. Podle názoru žalobce totiž nelze vyloučit, že v cestovním dokladu cizinky chybí otisk razítka, případně zda cizinka pobývala na území na jiný doklad.

Podle názoru žalobce se vízum stává neplatným pouze v okamžiku, kdy vyprší jeho platnost dle data, popř. vyčerpáním povoleného počtu vstupů. Tento svůj argument podpořil žalobce odkazem na Schengenský hraniční kodex, kde je ve čl. 11 odst. 1 uvedeno, že není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotčeném členském státě.

Žalobce dále spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v postupu stanoveného v příloze V, části B Schengenského hraničního kodexu, kde je uveden formulář pro odepření

vstupu na hranici. Tento formulář rozlišuje důvody odepření vstupu, přičemž důvodem pro odepření vstupu na hranici byl v daném případě důvod uvedený pod písmenem F – „*již pobýval (a) na území členských států Evropské unie po dobu tří měsíců během období šesti měsíců*“, nikoliv důvod uvedený pod písmenem C – „*nemá platné vízum nebo povolení k pobytu*“. Z toho lze podle žalobce usuzovat na to, že je nutné rozlišovat neplatné vízum a překročení povolené délky pobytu.

Žalobce v žalobě dále odkázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009, o kodexu Společenství o vízech (dále jen „Vízový kodex“), kde je v čl. 34 obsažen postup pro prohlášení víza za neplatné a zrušení víza. Vízum může zrušit nebo prohlásit za neplatné příslušný orgán členského státu, který vízum udělil, případně příslušný orgán jiného členského státu. Pokud příslušný orgán prohlásí vízum za neplatné, měl by vyplnit formulář uvedený v příloze VI Vízového kodexu, kde jako důvod označí bod 4 – „*již jste pobýval na území členských států tři měsíce během stávajícího šestiměsíčního období, a to na základě jednotného víza nebo víza s omezenou územní platností*“. Žalobce se domníval, že na základě této možnosti prohlásit vízum za neplatné pro něj nemá informace ve vízu „délka pobytu“ žádný význam. Pokud byla stanovená doba překročena, může vízum za neplatné prohlásit pouze příslušný orgán členského státu, nikoliv dopravce, který platnost víza posuzuje pouze podle data a počtu vstupů. Vízum může být prohlášeno za neplatné pouze po ověření toho, jak dlouho a na jaké doklady cizinec na území pobýval. Proto je podle názoru žalobce nutné rozlišovat mezi kontrolou prováděnou leteckým dopravcem a kontrolou prováděnou cizineckou policií. Rozdíl těchto kontrol spatřuje žalobce v odlišných technických možnostech a pravomocích. Vzhledem k výše uvedenému se žalobce domníval, že přestože je vyčerpána délka pobytu, nebylo možné bez dalšího konstatovat neplatnost příslušného víza. Překročení délky pobytu je pouze důvodem pro prohlášení víza za neplatné nebo důvodem pro zrušení víza, nezpůsobuje však jeho neplatnost bez dalšího.

Ze všech uvedených důvodů navrhl žalobce zrušit rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí o uložení pokuty a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žalobce žádal soud, pro případ, že neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, o moderaci uložené pokuty, které nijak konkrétné nezdůvodnil.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a uvedl, že popírá oprávněnost žalobních důvodů, nesouhlasí s nimi, neboť nebyla prokázána nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Jak je zdůrazněno v druhostupňovém rozhodnutí, žalovaný se plně ztotožnil s odůvodněním předchozího řízení, ve kterém byly zjištěny veškeré skutkové okolnosti, zejména to, že cizinka neměla platné vízum pro vstup na území. Ze spisu je zřejmé a nepochybné, že k porušení právních předpisů dopravcem jednoznačně došlo, neboť v důsledku vlastní nepozornosti dopravil na území cizinku, která ve svém cestovním pase neměla udělené platné vízum, které by ji opravňovalo ke vstupu na území České republiky. Povinnost dopravce kontrolovat cestovní doklady je jasně a nepochybně zakotvena národními i mezinárodními předpisy. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že již byly vypořádány v odůvodnění obou správních rozhodnutí, přičemž na obě rozhodnutí odkázal. K výši pokuty žalovaný uvedl, že se mu jeví jako zcela přiměřená a v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že dne 11. 7. 2011 bylo kontrolou cestovního dokladu prováděnou na pracovišti vstup Terminálu 2 mezinárodního letiště Praha-Ruzyně zjištěno, že paní S. S., nar. X., státní příslušnost R., cestovní doklad č. X. má uděleno jednotné schengenské vízum vydané Estonskem č. X., platné od 29. 1. 2011 do 28. 7. 2011, typ víza C, počet vstupů MULT, délka pobytu 90 dní. Podle otisků přechodových razítek bylo zjištěno, že tato osoba vstoupila na území smluvních států dne 1. 2. 2011 a

vystoupila dne 23. 3. 2011 přes hraniční přechod Narva v Estonsku, dále vstoupila dne 11. 4. 2011 přes hraniční přechod Praha-Ruzyně a vystoupila dne 19. 5. 2011 přes hraniční přechod Roissy CDG ve Francii. Jiný doklad osoba nepředložila. Podle předložené elektronické letenky bylo zjištěno, že se jedná o cestující, která na letiště Praha-Ruzyně přiletěla dne 11. 7. 2011 v 17:15 hod. linkou OK 887 z Petrohradu a dále chtěla pokračovat téhož dne do Paříže linkou OK 764 ve 20:45 hod. V protokolu ze dne 11. 7. 2011, č.j. CPR-7239-1/ČJ-2011-00100B je konstatováno, že tato osoba nesplnila podmínky pro vstup na území České republiky dle čl. 5 odst. 1 písm. b) Schengenského hraničního kodexu a byla po provedení nezbytných služebních úkonů předána letecké společnosti ČSA, která ji v souladu s ust. § 104 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přepraví zpět do zahraničí.

Dne 27. 9. 2011 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení na základě zjištěných skutečností ze dne 11. 7. 2011 ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle § 157 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Dne 13. 10. 2011 vydal ICP letiště Praha-Ruzyně pod č.j. CPR-7239-7/ČJ-2011-004112-SD rozhodnutí, kterým letecké společnosti České aerolinie a.s. podle § 157 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložil pokutu ve výši 200.000,- Kč za správní delikt podle § 157 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se letecká společnost dopustila tím, že dne 11. 7. 2011 dopravila linkou OK 887 ze St. Petersburgu s pravidelným příletem v 17:15 hod. na území České republiky cestující ženu, státní příslušnosti R., S. S., nar. X., cestovní pas číslo: X., bez platného víza pro vstup na území, ačkoliv zákon vízum vyžaduje.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí je popsán dosavadní průběh správního řízení. ICP letiště Praha-Ruzyně v odůvodnění uvedl, že povinnosti dopravce jsou stanoveny v ust. § 104 zákona o pobytu cizinců, kde je výslovně uvedeno, že letecký dopravce nesmí na území České republiky dopravit cizince, který nemá cestovní doklad nebo vízum, je-li vzhledem k účelu a cíli cesty potřebné nebo je-li podmínkou pobytu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště na území. Podle čl. 26 odst. 1 písm. b) Úmluvy k provedení Schengenské dohody uzavřené dne 14. 6. 1985 je dopravce povinen přijmout všechna opatření nezbytná k tomu, aby se ujistil, že cizinec přepravovaný vzdušnou nebo námořní cestou má cestovní doklady požadované pro vstup na území smluvních stran. Další povinnosti dopravců stanoví tzv. Annex 9 (Příloha 9) k Úmluvě o mezinárodním civilním letectví publikované pod č. 147/1974 Sb. (dále jen „Annex 9“), kde je v hlavě 3 pod bodem 3.33 stanoveno, že provozovatelé v místě nástupu cestujících do letadla učiní opatření k ověření, že cestující vlastní všechny potřebné dokumenty podepsané státy tranzitu a cíle cesty. Povinnost kontroly dokladů, a tudíž i povolené délky pobytu, vyplývá provozovateli letecké přepravy z ustanovení bodu 3.54 hlavy 3 Annex 9, podle kterého jsou smluvní státy, vydávající víza na omezený počet vstupů, povinny vhodným způsobem, jasně a neurážlivě označit každý případ použití víza, aby mohli jeho držitelé, jakýkoliv letecký provozovatel nebo státní úřady rychle a bez použití jakýchkoliv speciálních prostředků zjistit jeho platnost. Ustanovení § 102 odst. 2 písm. a) zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, pak stanoví povinnost leteckých dopravců dodržovat letecké předpisy, které jsou v souladu s mezinárodními smlouvami vydávány Mezinárodní organizací pro civilní letectví.

ICP letiště Praha-Ruzyně vzal za prokázané, že předchozí pobyty cizinky na území smluvních států trvaly 90 dní. Ze záznamů vstupních a výstupních přechodových razítek se dalo jednoznačně určit, že cizinka poprvé přicestovala dne 1. 2. 2011 přes hraniční přechod Narva v Estonsku a dne 23. 3. 2011 přes tentýž hraniční přechod z území vycestovala, délka pobytu 51 dní. Podruhé cizinka na území smluvních států přicestovala dne 11. 4. 2011 přes hraniční přechod Praha-Ruzyně a dne 19. 5. 2011 přes hraniční přechod Roissy z území

vycestovala, délka pobytu 39 dní. Cestující tak vyčerpala uvedenou délku pobytu ve vízu – 90 dní. Správní orgán I. stupně v odůvodnění dále uvedl, že v důsledku vlastní nepozornosti ze strany dopravce došlo k porušení povinnosti uložené mu zákonem o pobytu cizinců, neboť dopravil na území České republiky cizínku bez platného víza. Dopravcem přijatá opatření byla tedy v tomto případě neúčinná. Dopravce je v místě odbavení povinen učinit veškerá možná opatření, jimiž by předešel porušování povinností dopravce uložených mu zákonem o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že dopravcem nebyly v daném případě uvedeny žádné skutečnosti, které by prokázaly či odůvodnily závěr ve směru liberačních podmínek uvedených v § 157a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a správní orgán shromáždil veškeré jemu dostupné podklady pro rozhodnutí a spolehlivě zjistil skutkový stav věci, rozhodl ICP letiště Praha-Ruzyně tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Ohledně výše pokuty správní orgán uvedl, že přihlédl ke všem okolnostem případu, povaze, četnosti správních deliktů letecké společnosti a nebezpečnosti jednání. Dále uvedl, že dopravení cizinců bez platných víz je správním orgánem posuzováno jako závažný správní delikt. Zároveň uvedl, že proškolení odborného personálu k dané problematice a důsledná kontrola by v daném případě mohly být jedněmi z účinných opatření jak správní delikty tohoto druhu omezit. Nebezpečnost spatřoval správní orgán především v opakovaném hrubém zanedbání zákonných povinností dopravce. Z tohoto důvodu uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 200.000,- Kč.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a v odvolání uvedl, že nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, který považuje předmětné vízum za neplatné z důvodu překročení pobytu při předchozí návštěvě, neboť se podle názoru žalobce jednalo pouze o domněnku. Dále v podané odvolání uvedl námitky téměř shodné s žalobními.

O podaném odvolání rozhodlo Ministerstvo vnitra dne 14. 12. 2011 pod č.j. MV-131695-3/OAM-2011 tak, že odvolání se zamítá a rozhodnutí č.j. CPR-7239-7/ČJ-2011-004112-SD ze dne 13. 10. 2011 se potvrzuje.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že základním předpokladem pro uložení sankce za správní delikt podle ustanovení § 157 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že k porušení zákona došlo v rámci činnosti dopravce. Odpovědnost za správní delikt je jednou z forem obecné odpovědnosti, má znaky odpovědnosti objektivní, při níž není zkoumáno zavinění, neboť vzniká ze zákona, avšak s možností exculpance. Podle ustanovení § 157a odst. 1 zákona o pobytu cizinců právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Obdobně je povinnost dopravce upravena v Annex 9. Žalovaný uvedl, že z dikce této právní úpravy vyplývá povinnost dopravce prokázat, že podnikl adekvátní opatření k zajištění, aby cestující vyhověli dokumentačním požadavkům pro vstup do přijímacího státu. Žalovaný dále uvedl, že povinnost dopravce kontrolovat cestovní doklady je jasně a nepochybně zakotvena národními i mezinárodními předpisy, které byly implementovány do právního řádu České republiky. Neověří-li letecký dopravce platnost víza podle záznamů ovlivňujících možnost jeho držitele vstoupit a pobývat v schengenském prostoru, nemůže se dovolávat ustanovení § 157a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný se v napadeném odůvodnění vypořádal s námitkou žalobce, že v případě překročení povolené délky pobytu se jedná pouze o domněnku, tedy že zde existuje možnost, že cizinka při předchozím pobytu na území schengenských států část tohoto pobytu pobývala na základě jiného dokladu, a nevyužila celkovou dobu pobytu uvedenou ve vízu, a že dopravce nemá možnost ověřit, na jaké doklady cizinka na území pobývala při předchozí návštěvě. K této odvolací námitce žalobce žalovaný uvedl, že ustanovení čl. 10 odst. 1 písm.

a) Schengenského hraničního kodexu stanoví, že cestovní doklady příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici. Podle ustanovení bodu 3 přílohy IV Schengenského hraničního kodexu by se při vstupu a výstupu státních příslušníků třetích zemí podléhajících vízové povinnosti mělo razítko vyznačit pokud možno tak, aby pokrylo okraj víza, aniž by ovlivnilo čitelnost údajů ve vízu nebo ochranné znaky vízového štítku. Jestliže musí být vyznačeno několik razítek, vyznačí se razítka na protilehlé straně ke straně, na které je vízum. Žalovaný dále uvedl, že ustanovení čl. 11 Schengenského hraničního kodexu stanoví, že není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje, nebo přestal splňovat délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Toto ustanovení však na daný případ aplikovat nelze, jelikož cestovní pas cizinky byl opatřen otiskem vstupního a výstupního razítka, na protilehlé straně k vízu, což bylo doloženo fotokopii předmětného cestovního dokladu. Odvolací námitka žalobce, že existuje možnost, že by cizinka při předchozím pobytu pobývala na území na základě jiného dokladu a nevyčerpala tedy dobu uvedenou ve vízu, je tak podle názoru žalovaného vyvrácena obsahem spisového materiálu.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce žalobce, že dopravce odpovídá za otisky přechodových razítek pouze v případě, že se jedná o vízum na omezený počet vstupů, nikoliv v případě víza na více vstupů, uvedl, že podle ustanovení kapitoly 3, oddílu 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody uzavřené dne 14. 6. 1985 nesmí doba nepřetržitého pobytu ani celková doba po sobě následujících pobytů na krátkodobé vízum přesáhnout tři měsíce během půl roku od prvního vstupu. Podle žalovaného není v žádném případě možné dovozovat, že by ostatní údaje uvedené ve vízu, kterými jsou zejména doba platnosti a doba pobytu, byly zcela bez významu pro určení platnosti víza. Z údajů uvedených ve vízu bylo jednoznačně zřejmé, že vízum bylo vydáno s omezenou dobou pobytu na 90 dnů, která byla předchozím pobytem vyčerpána. Dne 11. 7. 2011 tak toto vízum již nemohlo sloužit jako platný doklad pro vstup na území České republiky.

Žalovaný v odůvodnění uvedl, že kontrola cestovních dokladů ze strany dopravců ve výchozích destinacích by měla být zajištěna personálně a technicky tak, aby nedocházelo k porušování ustanovení § 104 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K dopravování cizinců na území České republiky bez platného víza dochází ze strany žalobce opakovaně, přestože byl za obdobné jednání v minulosti již sankcionován.

Žalovaný dále v rozhodnutí konstatoval, že žalobce neprokázal splnění liberačních důvodů daných Annex 9 a zákonem o pobytu cizinců. V daném případě žalobce neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které je možno požadovat, aby k porušení zákonné povinnosti nedošlo, přičemž nepodnikl adekvátní opatření k zajištění toho, aby cestující vyhověla dokumentačním požadavkům pro vstup do přijímacího státu.

K výši uložené sankce žalovaný uvedl, že bylo správním orgánem přihlédnuto ke všem okolnostem případu a povaze správního deliktu. Žalovaný neshledal výši pokuty jako nepřiměřenou, neboť byla uložena ve spodní hranici zákonného rozpětí i přesto, že z hlediska nelegální migrace se jednalo o závažné nebezpečí, když byla cizinka dopravena na území schengenského prostoru. Žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že za dopravení cizince bez víza z území státu, který není smluvní státem, byly v obdobných případech ze strany ICP letiště Praha-Ruzyně shodně i jiným leteckým společnostem ukládány pokuty ve výši 200.000,- Kč.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy,

nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) v mezích uplatněných žalobních bodů.

Soud posoudil věc takto:

Ustanovení § 104 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v platném znění, stanoví, že letecký dopravce nesmí na území dopravit cizince, který nemá cestovní doklad nebo vízum, je-li vzhledem k účelu a cíli cesty potřebné nebo je-li podmínkou pobytu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště na území.

Podle ustanovení § 157 odst. 1 písm. a) tohoto zákona se letecký dopravce dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz dopravy cizince na území podle § 104 odst. 1.

Podle ustanovení § 157 odst. 7 písm. b) tohoto zákona se za správní delikt uloží pokuta ve výši 100.000 až 500.000,- Kč za každého cizince, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 nebo 2 a cizinec byl dopraven z území státu, který není smluvním státem, anebo jde-li o správní delikt podle odstavce 3.

Podle ustanovení § 157a odst. 1 tohoto zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle ustanovení § 157a odst. 2 tohoto zákona se při určení výše pokuty právnické osoby přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, a k okolnostem, ze kterých byl spáchán.

Podle čl. 10 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména:

- a) doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici,
- b) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, kterému je vízum vydáno členským státem na hranici,
- c) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého se nevztahuje vízová povinnost.

Podle ustanovení bodu 3 přílohy IV Schengenského hraničního kodexu by se při vstupu a výstupu státních příslušníků třetích zemí podléhajících vízové povinnosti mělo razítko vyznačit pokud možno tak, aby pokrylo okraj víza, aniž by ovlivnilo čitelnost údajů ve vízu nebo ochranné znaky vízového štítku. Jestliže musí být vyznačeno několik razítek (například

v případě víza pro více vstupů), vyznačí se razítka na protilehlé straně ke straně, na které je vízum.

Článek 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu stanoví, že není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.

Z fotokopie cestovního dokladu paní S. S. založené ve spisu vyplývá, že jí bylo uděleno schengenské vízum č. X., typ C, počet vstupů MULT, s délkou pobytu 90 dní, platné od 29. 1. 2011 do 28. 7. 2011.

Vízum je povolení, které za podmínek v něm vyznačených opravňuje cizince ke vstupu a pobytu na území ČR, v daném případě na území smluvních států Schengenské dohody. V daném případě měla cizinka v cestovním dokladu vlepeno vízum typu C, tj. jednalo se o jednotné krátkodobé schengenské vízum, které opravňuje k pobytu na území států schengenského prostoru po dobu v něm vyznačenou, nejdéle však na dobu 90 dní. Současně se jednalo o vízum s vyznačeným počtem vstupů MULT. Cizinka byla tedy oprávněna k více vstupům na území smluvních států, ovšem s omezením maximální povolené délky pobytu, tj. 90 dní. Po uplynutí těchto 90 dní již cizinka není oprávněna na území smluvních států pobývat a musí území smluvních států opustit.

Z fotokopie cestovního dokladu založené ve spise je jasné zřetelné, že vízum paní S. S. bylo dne 1. 2. 2011 označeno vstupním razítkem na hraničním přechodu Narva v Estonsku. Dne 23. 3. 2011 bylo vízum označeno výstupním razítkem na tomtéž hraničním přechodu. Z porovnání dat obou razítek vyplývá, že délka pobytu cizinky na území smluvních států činila 51 dní.

V souladu s typem víza a počtem vstupů MULT vstoupila cizinka na území smluvních států podruhé dne 11. 4. 2011 přes hraniční přechod Praha-Ruzyně. Vízum je označeno vstupním razítkem. Dne 19. 5. 2011 bylo vízum označeno výstupním razítkem na hraničním přechodu Roissy – CDG ve Francii. Z porovnání dat obou razítek vyplývá, že délka druhého pobytu cizinky na území smluvních států činila 39 dní.

Ze součtu délek obou pobytů (první pobyt 51 dní a druhý 39 dní) vyplývá, že cizinka dosáhla doby 90 dní uvedené ve vízu, do letadla dne 11. 7. 2011 tak nastoupila již 91. den. Všechna razítka byla v cestovním dokladu vyznačena v souladu s výše uvedenými ustanoveními Schengenského hraničního kodexu. Podle ustanovení kapitoly 3, oddílu 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody uzavřené dne 14. 6. 1985 nesmí doba nepřetržitého pobytu ani celková doba po sobě následujících pobytů na krátkodobé vízum přesáhnout tři měsíce během půl roku od prvního vstupu. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že je možné se pouze domnívat, že nejsou splněny podmínky délky pobytu, když z údajů uvedených ve vízu cizinky bylo jednoznačně zřejmé, že vízum jí bylo vydáno s omezenou dobou pobytu na 90 dnů, která byla předchozím pobytem vyčerpána. Dne 11. 7. 2011 tak toto vízum již nemohlo sloužit jako platný doklad pro vstup na území České republiky.

Podle názoru soudu nelze na daný případ použít čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu, jelikož je z předložené fotokopie cestovního dokladu zřejmé, že vízum bylo opatřeno jak vstupními, tak výstupními razítky. Žalobce tedy pochybil, když nesprávně aplikoval domněnku stanovenou v tomto ustanovení Schengenského hraničního kodexu.

V daném případě se tak žalobce dopustil správního deliktu, když na území České republiky dopravil cizinku bez platného víza. Cizinka překročila dobu k pobytu uvedenou ve vízu a neměla tak platný doklad opravňující ji ke vstupu na území. Pouhým porovnáním vstupních a výstupních razítek při odbavení v místě odletu mohl dopravce tuto skutečnost zjistit. Nelze proto souhlasit ani s námitkou žalobce, že on jako letecká společnost není zodpovědný za ověřování předešlých pobytů a že vízum může prohlásit za neplatné pouze příslušný orgán členského státu a nikoliv dopravce. Další povinnosti dopravce stanoví Annex 9, kde je v hlavě 3 pod bodem 3.33 stanoveno, že provozovatelé v místě nástupu cestujících do letadla učiní opatření k ověření, že cestující vlastní všechny potřebné dokumenty podepsané státy tranzitu a cíle cesty. Povinnost kontroly dokladů, a tudíž i povolené délky pobytu, vyplývá provozovateli letecké přepravy z ustanovení bodu 3.54 hlavy 3 Annex 9, podle kterého jsou smluvní státy, vydávající víza na omezený počet vstupů, povinny vhodným způsobem, jasně a neurážlivě označit každý případ použití víza, aby mohli jeho držitelé, jakýkoliv letecký provozovatel nebo státní úřady rychle a bez použití jakýchkoliv speciálních prostředků zjistit jejich platnost. Ustanovení § 102 odst. 2 písm. a) zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, pak stanoví povinnost leteckých dopravců dodržovat letecké předpisy, které jsou v souladu s mezinárodními smlouvami vydávány Mezinárodní organizací pro civilní letectví. Z těchto ustanovení pak lze dle názoru soudu dovodit povinnost žalobce věnovat pozornost všem záznamům souvisejícím s platností víza, tedy i uplynutí délky pobytu 90 dní uvedené ve vízu. V důsledku nedostatečných technických opatření ze strany žalobce tak došlo k porušení jeho povinností uložených mu zákonem o pobytu cizinců, neboť dopravil cizinku bez platného víza, když cizinka tuto dobu překročila.

Podle názoru soudu došlo k porušení povinnosti uložené žalobci ust. § 104 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pouze v důsledku vlastní nepozornosti ze strany žalobce. Žalobcem přijatá opatření tedy nebyla v daném případě účinná, jelikož je v místě odbavení povinen učinit veškerá možná opatření, kterými by předešel porušování povinností uložených mu zákonem o pobytu cizinců.

Podle názoru soudu správní orgán prvního stupně i žalovaný dostaly svým povinností uvedeným v ustanovení § 157a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a vzaly v úvahu okolnosti rozhodné pro uložení pokuty. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, který vyhodnotil tento správní delikt jako závažný, když dopravení cizinců bez platného víza je hrubým zanedbáním povinností žalobce jako dopravce, a zohlednil i skutečnost, že nelegální migrace představuje pro Českou republiku vážné nebezpečí. Do úvahy vzaly správní orgány i skutečnost, že se jednalo o opakované zanedbání zákonných povinností. Správní orgány logicky a přezkoumatelně uvedly, jaká kritéria považovaly pro posouzení věci za klíčová a zároveň vysvětlily, jak se hodnocení promítlo do výše uložené pokuty.

Soud rovněž neshledal důvody pro moderaci uložené pokuty. K moderaci pokuty je dle § 78 odst. 2 s.r.s. možné přistoupit jedině tehdy, pokud byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud soud neshledá zjevnou nepřiměřenost pokuty, nemůže vstoupit do role správního orgánu a na místo správního uvážení sám rozhodnout, jaká pokuta by měla být uložena. Soud neshledal pokutu jako zjevně nepřiměřenou, neboť byla uložena ve spodní hranici zákonného rozpětí. Dle tvrzení žalovaného je v obdobných případech ICP letiště Praha-Ruzyně ukládána i jiným leteckým společnostem za dopravení cizince bez víza z území státu, který není smluvním státem, pokuta ve výši 200.000,- Kč. Žalobce rovněž neuvedl žádné důvody pro moderaci uložené pokuty.

Z uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. dubna 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.